

Les nostres muntanyes: Aneto, 1962 i Canigó 1969 Camí dels llacs

La tempesta n'ha estat forta:
tota l'herba jau colltorta,
per veure com regala la muntanya.
La immensa vall de Querol
es bada bellament plena de sol.
— Salut, pastor, per vós i la vacada,
i per l'herba esplendent d'eixa clotada.
El pastor calla i riu, i un vedell passa
senyaleu-me el camí dels salvatges!
— Seguint aqueix caient de fondalades
veurás Lanós, el gran llac de fades,
I més amunt Carlit.
Pro ja tens pit?
— Pit i bastó! —
li vaig dir jo.
— Doncs au!
que la tempesta és lluny i el cel és blau.

J. M. Guasch (1878)

Dic les Muntanyes perquè dintre d'elles ho tenim tot: fondalades, camins que ens porten a seguir tots els seus racons, encara que a voltes no ens portin enlloc, així ho deia un llibre que vaig llegir que porta per títol "Els camins que no porten enlloc". Els rius, les fonts, les carenes i els cims dalt dels quals pots gaudir, contemplant-les, tot el teu historial muntanyenc. En el meu historial "Records d'un excursionista o muntanyenc" ja detallo, més o menys, que hi ha dues d'aquestes muntanyes les quals en ser dalt del cim, m'he emocionat d'allò més. Aquestes són, sense treure res a les altres que també he visitat amb amor i respecte, l'Aneto i el Canigó.

Aneto de 3.404 m. Estiu de l'any 1962

Fins a Barbastre vam anar en tren, crec que Segua-Barbastre que ja s'ha perdut. Vam fer-hi nit i, a l'endemà, vàrem anar, amb autobús, fins a Benasc on vàrem allotjar-nos a la Casa Sayol, els amos de la qual feien també de guardes del refugi de La Renclusa. A l'endemà, a les 5 del matí vam sortir, amb ells, cap al refugi i els vàrem, ajudar a portar-hi queviures. En aquells anys encara no hi havia la carretera que puja a La Renclusa, per la qual cosa calia anar a peu des de Benasc mateix. No cal dir que jo vaig trobar el camí molt llarg. En el refugi jo vaig fer vida de refugi, perquè tenia quatre dies i no estava per complicar-me la vida. Els altres companys es feien el menjar i dormien en el dormitori general. A les 5 del matí, el guarda del refugi, si feia bo per anar a la muntanya, cridava a tot Déu. Aneto! Aneto! però aquell dia no va cridar, cosa que jo li vaig agrair de tot cor, perquè estava tan cansat que si aquell dia haguéssim anat cap al cim, en Jaumet no hauria fet pas el cim. Si el guarda no va cridar va ser perquè plovia i jo, des del llit vaig agrair la pluja. A l'habitació que jo estava hi havia sis llits i èrem 4 de León, un francès i jo. Els de León deien que eren guies de muntanya i el francès, que sempre anava sol fent escalades per totes aquelles muntanyes, quan sortia deia al

guarda a on anava i que si a tal hora no era al refugi que l'anessin a buscar. Cada any feia el mateix, feia de 15 a 20 dies de muntanya mentre la seva esposa i la seva filla estaven a Benasc a l'hotel i després se n'anaven a Sitges i aleshores era ell qui no es movia de l'hotel. "Deia: "yo en la habitación a trabajar" i quan li vaig preguntar si es banyava, em va ensenyar els turmells i em va dir: "nunca me ha llegado el agua hasta aquí". No sé si encara queden muntanyencs com aquests! Més tard va parar de ploure i vàrem aprofitar per anar a veure el forat d'Aigualluts.

Al dia següent sí: A l'Aneto!, a l'Aneto! Arribem fins al Portilló inferior i baixem tot seguit cap a la gelera. Fins aquí tot bé, ens posem els grampons i ens encordem i amunt sense por. Dalt del cim hi veiem molta gent, però s'hi va posar una boira que no ens va agradar gaire però nosaltres gelera amunt i ells gelera avall i en arribar al coll de Coronas el temps ens digué: bon viatge! En Fàbregues ens va donar dos sucres amb aigua del Carme i en ser al Pas de Mahoma un va tenir mal de cap però, el que és jo estava força animat, com si em trobés al cim del Tagamanent. De cop i volta vaig sentir que deien: "catalán sube tranquilo". Eren els de León que havien pujat per una via més difícil i igualment marxaven per una altra de difícil. Nosaltres, tranquils, en arribar a dalt vam gaudir d'una panoràmica magnífica. Es veia fins i tot l'embassament de Sant Antoni de la Pobla, el qual es veia perfecte. Quan ets dalt d'un cim i més si és aquest, una hora et passa volant i és el que ens va passar a nosaltres. De retorn al refugi tots anàvem molt tranquils i satisfets per haver pujat la muntanya més alta del nostre Pirineu. No us sembla que totes les muntanyes són nostres? Ja al refugi vàrem acordar que el dia següent diríem adéu a aquelles immenses muntanyes passant pel Port de la Picada, l'Artiga de Lin i Viella on vàrem agafar l'autobús fins a la Pobla de Segur per passar-hi la nit. Vàrem anar a parar a una fonda en la qual les habitacions eren apartades i quan ja servien el sopar. Ja ens teniu entrant al menjador amb les motxilles, els grampons, els piolets, la corda i no massa nets passant per entremig d'aquelles taules plenes de gent encorbada. Va ser una desfilada de models però de muntanya.

A l'endemà vàrem agafar l'autobús fins a Capdella, perquè no sé qui dels qui anàvem ja havia estat a l'estany

Cim de l'Aneto. Foto Jaume Riera